ATILIM

Yıl 10, sayı 2 (110)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — 1 Şubat 1983

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Çevik güçlere geçit yok! Amerikan Merkez komutanlığını ve cuntayı durdurun!

Tarihsel ders

50 yıl önce Hitler, naziler Almanya'da erke geldi, hükümeti ele aldı. Sonra bunlar, dünyayı Avrupa'nın göbeğinden ateşlere verdi. Kim bunları destekledi, onlara el tuttu? Bunları kimler tepeden tırnağa silahlandırdı?

Bu sorular çoktan bir giz olmaktan çıkmıştır.Hitler'cileri yalnız Alman emperyalistleri, militaristleri, Krupp gibi savaş endüstirisi kralları öne sürmedi. Onlara yeryüzünün en gerici, militarist, sömürgeci çevreleri destek oldu. Amerikan, İngiliz, Fransız, İtalyan emperyalistleri, bunların en gericileri, Hitler Almanya'sının Sovyetler Birliği'ne ve tüm ilerici güçlere karşı vurucu bir güç olmasına, kimi el altından, kimileri açıktan açığa yardım ettiler.

Ne ki, bu çevrelerin evdeki hesapları çarşıya uymadı. Silah geri tepti. Kendilerini de vurdu. Sonuçta ve en başta, Sovyet devletinin gücü, Sovyet halklarının tarihte eşi görülmemiş özverili savaşı, dünya "imparatorluğu" kurmak planlarıyla yürüyen Hitler Almanyasını, onun savaş makinesini, ortaklarını tuz buz etti. Faşizm ezildi. Sömürgecilik yıkıldı. Ve, en önemlisi, dünya sosyalist sistemi kuruldu.

Dünyada hiç kimsenin unutamıyacağı, güncelliğini sürdüren bu büyük, tarihsel ders budur. Ne ki, emperyalistler, en başta yayılmacı Amerikan militarist çevreleri böylesi bir sonuca ta baştan karşı çıktılar. Savaş bittikten sonra, Hiroşima'ya yağdırdıkları atom bombalarıyla barbarlıkta Hitler'cileri gölgede bırakacak, daha korkunç bir savaşa gidebileceklerini açıkladılar. Saldırganlık blokları, NATO'lar kurdular. Amerika'dan binlerce kilometre uzak yerlerde savaş-saldırı üsleri donattılar. Sayısız savaş ocakları tutuşturdular. Gerici, halk düşmanı egemen çevrelerin yardımıyla Türkiye'yi de bu işlerin, NATO'ların içine soktular. Bugün Türkiye hem topun ağzındadır, hem bölgemizde 19 ülkeye "Amerika'nın çıkar bölgesidir" diyen Regan'ların elinde, bu ülkelere karşı bir top namlusudur.

Kopacak bir savaş, nükleer savaştır. Türkiye'miz, halkımız niye el için atom harmanlarında kül olsun! TKP, tüm ulusal güçleri böylesi bir yıkıma, ABD başlarına, cuntanın kölelik politikasına karşı sürekli örgütlü savaşa çağırıyor!

Mustafa Suphi 100 yaşında

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, uluslararası komünist ve işçi hareketi, TKP'nin kurucusu, ilk başkanı, büyük enternasyonalist, ateşli yurtsever, dünya komünist hareketinin önde gelen militanlarından, halkın yiğit evladı Mustafa Suphi'yi doğumunun 100. yılında anıyorlar.

Mustafa Suphi, 7 Şubat 1883'da Giresun'da doğdu. Tüm yaşamı boyunca halkının ulusal ve sosyal kurtuluşundan başka hiçbir şey düşünmeyen bu büyük devrimci, partimizin öteki 14 yöneticisi ile birlikte, Türk gerici burjuvazisinin canavarca planıyla 28/29 Ocak 1921 gecesi öldürüldü.

Mustafa Suphi'nin, Marksizm-Leninizm ülkülerine bağlanması, politik kişiliğinin olgunlaşması, ülkenin o dönemdeki sosyal, ekonomik, politik gelişme süreçleriyle, uluslararası durumdaki eşsiz değişimlerin yarattığı devrimci ortamla sıkısıkıya bağlıdır. O, Osmanlı despotizmine, feodalizme ve sömürgeciliğe karşı devrimci-demokrat bir önder olarak savaşıma atıldı.

1908 Jöntürk burjuva devriminin eleştirisini, Çarlık Rusya'sında sürgündeyken tanıştığı Bolşeviklerin devrimci deneyimi ve Lenininci teoriyle birleştirdi. Çağımızın Marksizmi olan Leninizmin ateşli bir yandaşı oldu. Mustafa Suphi, İttihat ve Terakki partisinin ve öteki partilerin halk düşmanı politikalarını eleştirdi ve işçi sınıfının, emekçilerin kurtuluşu için devrimci teoriyle silahlanmış bir proletarya partisinin zorunluğu üstüne Lenininci görüşü benimsedi.

Mustafa Suphi'nin bundan sonraki tüm yaşamı, Lenininci idelerin ve kurduğu TKP aracılığı ile işçi sınıfının utkusuna, ülkesinin, halkının kurtuluşuna adanmıştır. O, tanık olduğu Büyük Oktobr Devrimi'nin savunulmasına silah elde katıldı, ulusal kurtuluş savaşımızın utkusu için eşsiz görevler yerine getirdi. Mustafa Suphi, halkının mutlu geleceği uğruna atıldığı onurlu savaşta can verdi.

Mustafa Suphi'nin 100.doğum yılını, onun uğrunda savaştığı ülkülerin reel sosyalizm dünyasında parlak başarılarla gerçekleştiği, düşmanı olduğu sömürgeciliğin yıkıldığı ve ezilen halkların ulusal kurtuluş yolunda dev adımlar attığı, kapitalist ülkeler işçi

▶Arkası 7.sayfada

Savaş tehlikesine karşı sesimizi yükseltelim

"Türkiye barış güçlerinin dile getirdikleri derin kaygıların haklılığı artık kanıtlanmıştır. ABD'nin, Batı Asya ve Ortadoğuda 19 ülkeyi kapsayan yeni bir 'Merkez Komutanlığı' (CENTOM) kurduğu ve bunu 1 Ocak 1983'de eyleme geçirdiği açıklandı. Söz konusu komutanlığın görevi, bölgede savaş eylemlerini ve manevralarını planlamak, elindeki 200 bin kişilik 'çevik güç' adlı birlikleri, savaşta ve bu arada adı geçen 19 ülkenin içişlerine karışmak amacıyla kullanmaktır.

"ABD, bu yeni 'Merkez Komutanlığı' nı eyleme geçirmekle, bölgemizde savaş hazırlığı yönünde yeni bir adım atmıştır. Bu, ABD emperyalizminin saldırgan politikasının yeni bir kanıtıdır. Kuşkusuz bu karar, ABD emperyalizminin dünya çapındaki militarist hazırlığının, nükleer silahlanma politikasının ve hegemonyacı girişimlerinin bir halkasıdır. ABD emperyalist çevreleri, ülkelerinden binlerce kilometre uzaklıktaki tüm ülkeleri kendi 'çıkar bölgesi' ilan ediyor. Bölge halklarının egemenlik haklarına el uzatma, dahası enerji ve hammadde kaynaklarının yollarını denetime almak niyetini açıklıyor.

"Türkiye'nin saldırgan ABD planındaki yeri nedir? Generaller bu soruya açık bir yanıt vermekten kaçınıyorlar. Kamuoyunda 'çevik güçlere', nükleer savaş tehlikesini kamçılayan ABD emperyalizminin girişimlerine karşı büyüyen tepkiyi yatıştırmaya çalışıyorlar. Onlar, gerçek durumu yansıtmaya çalışan Atatürkçü ve ulusal islamcı gazeteleri kapatıyor, başta komünistler olmak üzere tüm barış yanlısı, yurtsever ve demokratik güçleri yıldırmaya çalışıyorlar.

"ABD 'Merkez Komutanlığı' nın eylem alanı, ülkemizin tüm Güney ve Güneydoğu komşularını kapsıyor. Bu komutanlık ABD-İsrail stratejik işbirliği anlaşmasından bağımsız değildir. Bu komutanlık, Türkiye ile ABD arasında imzalanan bir dizi anlaşmadan, topraklarımızdaki NATO ve Amerikan üslerini genişletme girişimlerinden de bağımsız düşü-

▶Arkası 7. sayfada

PARTİ YAŞAMI

Her ne koşulda olursa olsun

"Geçirdiğimiz deneyler, partinin savaş yoluna varlığını koymuş partililerin ve savaşkan ilerici gençlerin mücadele azmi, geleceğe tarihsel iyimserlikle bakışları ve MK'nın çizdiği rota sayesinde, her ne koşulda olursa olsun, sınıf savaşının yürütülebileceğini ve kazananın mutlaka Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkımız olacağını bir kez daha kanıtladı.

1982 yılının ... ayı ortalarında parti örgütümüzün partiyle bağı koptu. Daha doğrusu, dolaysız direktif alabileceğimiz, verdiğimiz kararları iletebileceğimiz, yaptığımız girişimleri tartışabileceğimiz bir kanal yoktu. Çünkü, yeniden bağ kurulana kadar ... ay süreyle MK'nin yeni açıklamaları, yeni saptamaları, ideolojik-politik ajitasyon ve propaganda malzemeleri sürekli olarak bize ulaştı. Nasıl mı? Radyonun yayınları bu açığımızı çok iyi kapattı. 1981 Ağustosu sonrasında, gerek kullanım, gerek yorum, gerek ideolojik eğitim açısından radyo yayınları çok iyi ve olumlu bir ivme kazanmıştı. Bu ivmenin olumlu sonuçlarını biz 5 ay boyunca yaşadık, yaşıyoruz. Parti radyomuz gerçekten de 'üst düzeyde bir yoldaş' olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır, kanıtlamaktadır. Öncelikle bölgemizdeki, partimize yönelik polis operasyonunun etkilerini silmeye yöneldik. Bunun için yoğun bir ideolojik-politik çalışma yürüttük.

1 Mayıs'la ilgili Atılım'ın özel sayısının baş yazısını çoğaltıp dağıttık. 1 Mayıs kutlama toplantılarında bunu okuduk. 6 adet toplantı düzenledik. Katılım çok yüksek olmadı. Radyo yayınlarını çoğaltıp dağıttık. Bununla, öncelikle partililere, ilerici gençlere, kadrolara, yığın çalışmalarında kullanacakları propoganda-ajitasyon malzemesi sağladık. Operasyonlar nedeniyle kendi önlemlerimizi almayı öngördük. Fakat almak istediğimiz basit önlemlere birçokları uyarken, kimi partililer uymadı. Daha doğrusu kendilerini uyduramadı. Kimisini bıraktık. Bırakmak zorundaydık. Kadroları korumak birincil görevdi. Genç kardeşlerimiz, bir an bile yığın bağlarının aksamaması, örgüt içi disipline katı bir biçimde uyulması gerektiğini çok iyi kavradılar. 15-16 Haziran bildirisi çıkarttık. Sanıyoruz etkisi iyi oldu. Ayrıca 15-16 Haziranla ilgili çok kısıtlı ve deneme olarak bir pullama yapıldı. Bu arada daktiloyla yazılmış TKP MK'nin Mayıs 1982 Plenum raporu dağıtıldı. 1 Mayısta ve 15-16 Haziranda TİP'lilerle ortak toplantı düzenledik. 15-16 Haziranda bir yazı yarışması açtık. Toplam 34 yazı geldi. Özellikle ABD'ye yeni verilen üsler konusunda yaygın ve başarılı bir propaganda yaptık. Dimitrof'un 100. yaşgününü politik ilişkilerimize anlattık. İsrail'in Lübnan ve Filistin halkına karşı saldırısını yaygın propaganda ile protesto ettik. Gericiliğin FKÖ'nü terörist gibi gösterme çabalarını, SSCB'nin, FKÖ'nü yalnız bıraktığı propagandasını deşifre ettik. FKÖ'ne verilmek üzere bizim dışımızdaki ilişkilerimizden 9 bin lira bağış topladık. İdeolojik-politik eğitime ağırlık verdik. Sonra 'Cunta anayasasına hayır!' belgisini ilişkilerimize, yığın bağlarımıza aktardık, kavrattık. TKP MK bildirilerini çoğaltıp dağıttık. Cuntaya referandumda ağır bir darbe indirmenin olanaklı olduğunu anayasa ile çelişkisi olan her insana anlatıyoruz. Demokrat kişilerle komiteler kuruyoruz. Bildiriler dağıtıyoruz. Bizim yapımızdaki insanlar sonucta dağınıklığın giderildiğini, toparlanıldığını kavradılar. Partiye olan güvenleri pekişti.

Bize güç veren iki ana etmen vardı. Birincisi, partimizin politik çizgisinin, politik tahlillerinin yaşanan her günün sonucunda doğrulanması, bunların örgüt yaşamımızda daha derin bir somutlanmasını getiriyordu. Ki bu bizim ideolojik olarak burjuva sınıfına karşı güçlülüğümüzün göstergesiydi. Çünkü o, bu sıralarda, çıkmazlara daha da batıyordu. İkincisi, her türlü yumuşamaya, hoş görüye, sonuçta partiye güvensizliğe mutlaka varacak şüpheciliğe, 'şimdilik bir şey yapmayalım, toparlanalım' anlayışına, 'bu iş burada biter' diyenlere karşı uzlaşmaz bir tutumla, hatta sertlikle mücadele etmemizdi. Bütün yaptıklarını ve acaba toparlandık mı sorusunu bir arada düşünen arkadaşlarımız hâlâ var. Bunları ikna etmek bizim görevimiz. İkna da edeceğiz. Çünkü somut pratikte yaşıyor bu arkadaşlarımız. Ama inançlarıyla bu somut pratiği birleştirip, 'acaba daha güçlenmek için biz ne yapmalıyız?' sorusunu sorma alışkanlıkları bugüne kadar olmamış. Bu anlayışı alanımızın birçok noktasında yıktık.

Bugün alanımızdaki her partilide, her ilerici genç arkadaşta, 'örgüt ben olduğum için var, ben örgütlü olduğum için varım. Örgütün eksikliklerini ben giderirsem, örgüt eksiksiz olacaktır. Buna inancımla, azmimle, enerjimle katılmalıyım. Bir tuğla da benden' anlayışını, ya da bu anlayışın nüvelerini görmek mümkün. Özellikle ilerici gençler, bir partilinin deneyimlerinden geçiyorlar. Yarının parti kadroları olmaya azimliler ve olacaklar da.

Çevremizde partimizin politik saygınlığının arttığını somut yaşamda yaşıyoruz. Bu bize güç katıyor. Yaşasın TKP'miz!"

... Parti örgütü

Somut dersler

"Kızılırmak komünistleri" adını verdiğimiz bu parti örgütünün deneyiminden, parti çalışması açısından önemli sonuçlar çıkıyor:

- Komünist, her koşulda çalışmayı, kendisini ve partiyi korumayı bilir, bilmelidir.
- Radyo, günlük parti çalışmasına kan ve can veren değerli bir olanak, ideolojik-politik birliği pekiştiren bir araçtır.
- İdeolojik netlik, demir devrimci disiplin. Partiyi güçlendirmenin ana halkası buradadır. Parti politikasını kavramak ve kavratmak, disipline sımsıkı uyma gereksinimini getirir. Partinin ideolojik, politik, örgütsel birliğini sağlamak, sıkı ve gönüllü disiplin aracılığıyla olur.
- Savaş yeteneğini yitirmiş öğelerden arınırken, partinin yeni kaynaklarına, gençlere, özellikle de işçi gençlere yönelmek yaşamsaldır. Proleter örgütçüler, proleter propagandacılar ve ideologlar yetiştirmeliyiz.
- "Örgüt ben olduğum için var, ben örgütlü olduğum için varım.", "Bu tuğla da benden" anlayışı, parti kuruculuğunun, parti çalışmasının ruhudur. Nerede bir yoldaş varsa, TKP oradadır.
- Yığınlara! Somut durum ve çalışma koşullarına uygun araç ve yöntemlerle yığınlara! Yığın bağları olmayan bir parti komünist partisi değildir.
- Komünistler, her koşulda, her fırsatta, tüm barış ve demokrasi güçlerinin birliğini, tek cephesini örmek için çalışıyorlar, çalışacaklardır.
- Hangi koşul altında savaşırsa savaşsın, proletarya enternasyonalizmi, TKP'nin gözbebeğidir.
- Yerel girişimcilik, amansız saldırı koşullarında da partinin varlığı ve gelişmesi için önemli bir etkendir. Yeteneklerimizi, çevremizdeki tüm olanakları, vargücümüzle değerlendirelim.
- Düşman her koldan, her yolla partiye saldırırken, özellikle partiye güveni sarsmaya, kadroların moralini yıkmaya özel bir önem veriyor. Düşman TKP'ye, politik tahlilleri yaşanan her gün sonucunda doğrulandığı, yığınların çıkar ve istemlerini dile getirip çözüm yolları gösterdiği için saldırıyor. MK çevresinde safları sıklaştırmak, parti birliğini pekiştirmek, kanımız, canımız gibi korumak, başarımızın anahtarıdır.
- Kendinden hoşnutluk, komünistin işi değildir. Eleştiri-özeleştiri, Leninci partinin temel direğidir. Partinin güçlenmesinde, kadroların çelikleşmesinde belirleyici bir rol oynar.

ATILIM

Dürüst gazetecilik

●Afşar KURAN - İSTANBUL

Milli Gazete 11. kuruluş yıldönümünde ayrı politik görüşlerden gazetecilerin katıldığı bir açık oturum düzenledi. Cuntanın ağır baskı koşulları altında, basının en önemli sorunlarının yüreklice dile getirildiği bu açık oturum, dürüst gazetecilik ülküsünü yaşama geçirmek için savaşım veren basın emekçileri arasında olumlu yankılar uyandırdı.

Özgür ve dürüst gazeteciliğin önündeki engeller nelerdir? Oturuma katılan gazeteciler bu soruya ortak yanıtlar buldular:

"Türkiye'de hiçbir gazete özgür değildir. Herşeyden önce devlet sınırlaması vardır. Devlet iki yoldan sınırlama getirir: 1. Yasalarıyla sınırlama getirir. 2. İlan politikasıyla sınırlama getirir... Türk halkının layık olduğu anlamda bir basın özgürlüğü yoktur".

"Özel sektörün ilan baskısı vardır".

"Gazetede çalışanlar ile gazete okuyanların amaçları birbirine çok benziyor. Fakat patronun amacı hepsinden farklı... Patron açısından gazete, kâr amacıyla kurulmuş bir işletmedir."

"Türkiye'deki yüksek tirajlı basın aslında bağımsız değildir. Dış basının içerdeki uzantısıdır... düşünce açısından bir bağımsızlık yoktur."

Basın özgürlüğünün olmadığı, basının mülkiyet ve ilan yoluyla tekellerin denetiminde olduğu ve emperyalist enformasyon tekellerinin güdümünde bulunduğu Türkiye'de, TRT içinde, basın ne işlev görüyor?

Konuşmacılar şunları söylüyorlar:

"Türk basını, Türk kamuoyunu... yanlış yöne çekerek, yanlış yönlendirerek, dikkatleri başka tarafa çekerek, aldatma yoluna gitmiştir. Kaldı ki, buna devletin radyo ve televizyonu da katılmıştır."

"TV ile basın ortak ve elele hareket ediyor... TV, Türk insanını tamamen Ortak Pazar'ın peşine takmak istediği gibi, bununla da kalmıyor. Doğrudan doğruya o insanın hayat tarzını, algılayış biçimini değiştirmeyi amaçlıyor."

Bu açık oturumda da görüldüğü gibi, ülkemizde muhabirinden tashihçisine, sayfa sekreterinden TRT çalışanına kadar, dürüst gazetecilik yapmak isteyen çok sayıda basın emekçisi vardır.

Özgür, dürüst ve ulusal, halkçı bir gazetecilik hareketi bugün hangi hedefler çevresinde güçlenebilir? Hangi hedefler geniş halk yığınlarının çıkarlarıyla çakışır?

Eksiksiz, tam basın özgürlüğü için, tutuklu gazetecilerin salıverilmesi için savaşım! Emperyalist enformasyon tekeline karşı, yeni uluslararası enformasyon düzeni için savaşım! Türkiye'nin bu konudaki UNESCO girişimlerini desteklemesi için savaşım! Gazete ve TRT çalışanlarının demokratik yönetime katılma hakkı için savaşım! Basındaki savaş kışkırtıcılığına son vermek için savaşım!

Eğer basın emekçileri, basın örgütleri bu hedefler için savaşımlarını yükseltirlerse, cuntaya ve tekellerin baskısına karşı, doğru enformasyon isteyen, gerçeklere susamış olan halkın desteğini yanlarında bulacaklardır.

Partimiz, tüm illegal basın organlarıyla ve legal basında elde edeceği her olanakla, özgür, dürüst ve ulusal, halkçı gazetecilik için çaba gösterenlere destek olmalıdır.

Yazımı bitirirken bir noktaya daha değinmek istiyorum. Söz konusu açık oturum, anti-sovyetizmin ilerici, yurtsever gazeteciler üzerinde hâlâ etkin olduğunu da gösterdi. Bunlar, örneğin Türk basınının'Afganistan'daki Sovyet işgali"nden yeterince söz etmediğinden yakındılar.

Oysa, şunu görmeleri gerekiyordu: Gerek Afganistan konusunda, gerekse öteki konularda, sosyalist ülkelere ilişkin "haber" ve "yorum"ların kaynağı, kendilerinin de karşı çıktıkları emperyalist haber ajansları, CİA. "Papa'ya suikast" olayında basının bunlar tarafından anti-sovyetik yönde nasıl güdüldüğü hiçbir gazetecinin gözünden kaçmış olamaz. ABD yönetimi dünyayı bir nükleer savaşa sürüklemeye çabalarken, halkımızı nükleer bir savaşın yokedici sonuçları ve tehlikenin kaynağı konusunda aydınlatmaktan ısrarla kaçınan Türk basını, Vaşington'dan düğmesine basılınca "gökten tepemize yağacak Sovyet Kozmos uydusunun nükleer parçaları" masallarına nasıl sarıldı? O nedenle, bu ajansların, sosyalist ülkelere ve bunların politikalarına ilişkin "haber"lerine de kuşkuyla yaklaşmak gerekmiyor mu? Bu konulardaki gerçekleri araştırmak ve okuyucuya iletmek de dürüst gazeteciliğin gereği değil mi?

YAŞAYAN SOSYALİZM

Niçin saldırsın?

ABD yönetimi sosyalist ülkelere karşı uzatmalı bir nükleer savaşa hazırlanıyor. Saldırgan bir savaşa ancak emekçilerin boğazı sıkılarak hazırlanılır. ABD'de 1982 sonunda işsiz sayısı 12 milyona çıktı. "US News and World Report" dergisi başyazarı Marvin Stone, ABD'nin 1983'e nasıl girdiğini şöyle anlatıyor: "Milyonlarca insan işsiz, birçoğu evsiz barksız ve aç. Kepenkleri bir daha açılmamak üzere inen dükkanların, kapısı kapanan fabrikaların sayısı artmaya devam ediyor. Ne işçiler, ne de iş adamları,ekonominin canlanacağını, durumun iyileşeceğini umamıyorlar".

Halkın ekmeği kısılmadan savaşa hazırlanılamaz. Sovyetler Birliği'nin politikası yalnızca halkın genliğini sürekli artırmaya ve barışı korumaya yöneliktir. Eğer Sovyetler Birliği saldırgan olsaydı, savaşa hazırlansaydı, halkına aşağıdaki tabloda gösterilenleri sağlayabilir miydi?

	1940	1965	1970	1975	1980
Gerçek gelir artışı (1940=1)	1	3,0	4,0	4,9	5,8
Ortalama aylık gelir (ruble)					
endüstride	34,1	104,2	133,3	162,2	185,4
tarımda	23,3	75,0	101,0	126,8	149,2
Kentte kişi başına konut (m^2)	6,5	10,0	11,0	12,0	13,0
10 bin kişiye düşen doktor	7,9	23,9	27,4	32,6	37,2
10 bin kişiye düşen hasta yatağı	40	96	109	118	125
Öğrenci sayısı (milyon)	47,6	71,9	79,6	92,6	100,2
Yüksek öğrenimdeki öğrenci sayısı (milyon)	0,8	3,9	4,6	4,9	5,2

Emperyalist propaganda, "Sovyet ekonomisi zayıftır, Sovyetler Birliği bu nedenle saldırgan, işgalci amaçlar taşımak zorundadır" görüşünü öne sürüyor. ABD, "Çevik Kuvvetleri"ni de, bu gerekçenin ardına gizlenerek Ortadoğu'ya, ülkemiz topraklarına getiriyor. Batı Alman Frankfurter Allgemeine Zeitung gazetesi, 10 Ocak 1980 günü, CİA uzmanı Henri Rowen'in "hizmete özel" bir gizli raporunu yayınladı. Burada şöyle deniyor: "Bize göre Sovyetler Birliği'nde ekonomik yıkım, ulusal gelirde gerileme uzak bir olasılık olarak bile söz konusu değildir. Sovyetler Birliği dünyanın en kendine yeterli endüstri ülkesidir. Bu ülke, çok büyük sayıda iyi eğitilmiş ~~işgücünü~~, son derece büyük yeraltı zenginliklerine, petrol, doğal gaz kaynaklarına, madenlere sahiptir, yüksek düzeyde endüstrileşmiştir. Dışalım bile yapmadan bu güçlü durumunu koruyabilme yeteneği tüm ülkelerden daha büyüktür!"

LENİN KÖŞESİ

Antimilitarist propaganda

V.İ.Lenin 1907'de yazdığı "Anti-militarist propaganda ve Sosyalist İşçi Gençliğin Birlikleri" makalesine (bak.V.İ.Lenin, Eğitim Politikası ve Pedagoji Üzerine, c.253-255, İstanbul, 1977) şöyle başlıyor: "Ştuttgart Uluslararası Sosyalistler Kongresinde, bilindiği gibi, militarizm sorunu ve bununla ilgili olarak anti-militarist propaganda sorunu da tartışıldı. Kongre'nin, burada alınan kararda, diğer şeylerin yanısıra 'işçi sınıfı gençliğinin, halkların kardeşliği ve sosyalizm ruhu içinde yetiştirilmesi ve sınıf bilinciyle donatılması için çalışmayı' emekçilerin görevi olarak kabul ettiği belirtiliyordu. Kongre, orduyu, egemen sınıfların elinde istedikleri gibi kullandıkları ve her zaman halka karşı çıkarabilecekleri kör bir alet olma durumundan çıkarmanın çaresini burada görüyor.

"Hizmet görevini yapmakta olan askerler arasında propaganda çalışmaları çok güç ve bazen de olanaksızdır. Kışla hayatı, sıkı bir gözetim, izinlerin sınırlılığı, dış dünyayla ilişki kurmayı son derece güçleştirir; askeri disiplin ve anlamsız eğitim, askerleri korkutur; askeri üst makamlar, 'sıradan adam'ın kafasından her türlü canlı düşünceyi, her türlü insani duyguyu çıkarmak, onu kör bir itaatle, 'iç' ve 'dış' düşmanlara karşı anlamsız ve vahşi bir nefretle dolu olarak yetiştirmek için her şeyi yapar... Alıştığı ortamdan koparılmış, yalnız, cahil, korkutulmuş, kafasına dış dünya üzerinde zorla en barbarca düşünceler sokulmuş olan askerle bağ kurmak; aile ya da arkadaş çevresinde yaşayan ve onlara ortak çıkarlarla sıkı sıkıya bağlı bulunan, aynı yaştaki asker olmayan gençlerle bağ kurmaktan çok daha güçtür. İşçi gençliğin içindeki anti-militarist propaganda, heryerde parlak başarılar vermektedir. Ve bu, çok büyük önem taşımaktadır. Bilinçli bir sosyal-demokrat olarak orduya giden işçi, iktidar sahipleri için kötü bir dayanaktır."

Lenin daha sonra sosyalist gençlik örgütlerinin bu konudaki görevlerini ele alıyor: "Elbette gençlik birliklerinin baş amacı, öz eğitimlerini ve kendi içinde bütünlüğü olan açık bir sosyalist dünya görüşünün oluşmasını sağlamaktır. Ama gençlik birlikleri, bunun yanısıra, pratik çalışma da yapmaktadırlar. Çırakların durumunun düzelmesi için savaşım vermekte, bunları işverenler tarafından ölçüsüzce sömürülmekten korumaya çalışmaktadır. Sosyalist işçi gençliği birlikleri, anti-militarist prapagandaya daha fazla zaman ve dikkat ayırmaktadırlar". "Tek ifadeyle, askere gidenlere bilinç vermek için, onların, kışlada her türlü araçla beyinlerine doldurulmaya çalışılacak olan fikirlerin ve duyguların zararlı etkisini önlemek için her şey yapılmaktadır".

Sosyalist gençlik örgütlerinin çeşitli Avrupa ülkelerinde uyguladıkları eylem ve propaganda yöntemlerini anlatan Lenin, yazısını şöyle bitiriyor: "...ordu kimin yanında olacaktır? Sosyalist işçi gençliği, bütün enerjisiyle ve gençliğe özgü dinamizmiyle, onun halkın yanında olması için çalışmaktadır."

İvedi sendikal hedefler

●Mehmet YAVUZ

Cunta, anayasasındaki yasakları daha da dallandırıp budaklandıran yeni yasaları çıkartmaya hazırlanıyor.Bunların çıkartılmasını, kendi izin vereceği partilerden ve kendi saptayacağı yöntemlerle oluşacak parlamentoya bile bırakmaktan korkuyor. Cuntanın yasakları böylesine halk düşmanıdır. Bu yasak yasaları arasında sendikal yaşamla ilgili yasalar da var.

Sendikal yasakların daha da katmerlendirilmesi Türk-İş yönetiminin huzurunu kaçırıyor. "YHK aradan çekilsin" diyor. Bu, herkesin katılacağı bir istemdir. Ama, cuntanın anayasasına "evet" diyerek, Türk-İş yönetimi ta baştan kendi elini kolunu bağlamıştır. Sendikaların burjuva devletinin denetiminde olmasını, politika yapmalarının yasaklanmasını, yığın örgütleriyle hiçbir türden ilişki kuramamayı kabullenmiştir. 10 yıl işçilik yapma zorunluluğuna ses çıkartmayarak, ancak cuntanın izin verdiklerinin sendikacı olabilmesini benimsemiştir. Böylece, Türk-İş yönetimi kendini, konacak yeni yasakların ayrıntıları üzerinde cuntaya fikir bildirmekten öteye gidemeyen bir duruma sokmuştur.

Oysa işçiler, baştan beri, cuntanın yasaklamalarına karşı koydu. Direnişler yaptı. Bunlar az sayıda ve sınırlı amaçlar içindi. Ama, cunta baskısına karşı gerçekleştirildiler. Ardları kesilmedi. Kimisi başarıya ulaştı. Bunun yanısıra, işçiler, cuntanın yasakları altında da, haklarını legal savunmanın örneklerini verdiler. Faşist yanlısı Genel Müdüre karşı iplik fabrikasında yapılan direnişi destekledikleri gerekçesiyle

▶Arkası 6.sayfada

Sorumlu kim?

Diyarbakır'da yüze yakın yurttaş çöken bir apatımanın altında can verdi. Bir hafta boyu, ölülerin, yaralıların çıkarılması sürdü. İniltiler, haykırışlar, ağlama sesleri birbirine karıştı. -20 derecenin altında yaşlı, genç,çocuk ölüleri sıram sıram sıralandı. Ardından İstanbul Tozkoparan'da çökme tehlikesi görülen bir konut boşaltıldı. 370'i aşkın yurttaş sokağa atıldı. Nereye gitsindi insanlar bu soğukta, nereye sığınsındı? Ellerini yalvarır gibi açmış anaların, çocukların resmi çıktı gazetelerde...

TMMOB'ye bağlı İnşaat Mühendisleri Odasının, Mimarlar Odasının tehlikeyi çok önceden haber veren uyarılarına sayfalarında tek bir satır bile yer vermeyen burjuva basınında bu arada öyle haberler çıktı ki, milyonlarca yurttaş dehşet içinde kaldı. Hepsi de yetkili ağızlardan. Halkı bekleyen tehlike ortaya döküldü. Kuşkulu 500 bin binanın her an çökebileceği, 10 milyon kişinin bu tehlikeli binalarda oturduğu, 20 bin korsan müteahitin olduğu, Ankara'da yaklaşık 1 milyon kişinin yaşadığı 50 bin gecekondu ve kaçak yapının bir depremde kağıt gibi birbiri üzerine yıkılacağı, Eskişehir SSK konutlarının, hatta tüm Zonguldak'ın çökme tehlikesi içinde olduğu vs...

Gelişmiş, gelişmemiş tüm kapitalist ülkelerin yarası olan konut sorunu, ülkemizde kangrenleşmiştir. Devletin bugüne dek planlı bir konut programı olmamıştır. Konut yapımı, başı bozukluğun, kontrolsüzlüğün, vurgunculuğun alanı olmuştur. Cunta, 1981 yılının Temmuz ayında kendisinin çıkardığı Toplu Konut Yasası'nı sonuçta kendisi engellemiştir. Devlet bütçesinden ayrılması gereken yüzde 5 oran, yani 130 milyar liranın ancak 24 milyarı ayrılmış, bunun da yalnızca 6 milyarı ödenmiştir. Yapıcılık ve bağlı alanlardaki tekeller ve onların boyalı basındaki savunucuları, şimdi konut sorununu öne sürüp, devletin kendilerine yeni olanaklar sağlamasını istiyorlar. Cuntanın zaten hiçbir soruna çözüm getiremeyecek olan Toplu Konut Yasası'nı bile işlemez duruma sokmaya çalışıyorlar.

Konut yapımında devlet öncülüğü, yapıların sıkı denetimi zorunludur. Devlet her yurttaşa başını sokacak ucuz bir ev sağlamakla yükümlüdür. Ölüm silahları için ayrılan paralar, niçin konut yapımı için, halk için kullanılmasın? Susup oturmanın, ölülerimize ağıt yakmanın zamanı değildir. Başımıza evler ne zaman çökecek diye mi bekleyeceğiz? Konut sorununda demokratik örgütlerin yaptıkları olumlu önerilerin gerçekleşmesi için sesimizi yükseltmeliyiz. Komünistler, halkımızın "devlet eliyle planlı, sağlam, sağlıklı konutlar" savaşımının yanında olacaktır.

Varşova Antlaşması'nın önerilerine olumlu yanıt zorunludur

Varşova Antlaşması üyesi ülkelerin 5 Ocak 1983 günlü son öneri paketi, dünya barışının korunması için, günümüzün bu en önemli, en birincil sorununun çözümü için, yeni büyük olanaklar yaratıyor. Şimdi sıra NATO üyesi ülkelerin yöneticilerindedir. Eğer bunlar sosyalist ülkelerin, karşılıklı askersel güce başvurmama anlaşması önerisini ve bununla bağlı öteki önerileri benimserlerse, gezegenimiz üzerindeki nükleer savaş bulutları dağıtılabilir. Tüm devletlerin güvenliğini ve dünya barışını güvence altına alacak biçimde bir nükleer silahsızlanmaya gidilebilir. Tam ve genel silahsızlanmaya, yeryüzündeki tüm savaş ocaklarının söndürülmesine geçilebilir.

NATO başları, Türkiye'deki NATO'cular, NATO'nun saldırgan olmadığını, savunma örgütü olduğunu öne sürüyorlar. Ne ki, Varşova Antlaşması devletlerinin karşılıklı saldırmazlık paktı önerisine yanıt vermiyorlar, yanaşmıyorlar...

...TKP, ülkemizin yazgısını zorla ele geçirmiş olan MGK'ni yasal bir yönetim olarak tanımıyor. TKP, cuntanın en ağır, en barbar saldırılarıyla karşı karşıyadır. Buna karşın TKP bugün, tüm halkımızın yaşam hakkını, ulusal varlığımızı korumak kaygısıyla, derin bir sorumluluk duygusuyla,şunu söylüyor: MGK Varşova Paktı'nın kendisine yaptığı önerilere olumlu bir yanıt vermek zorundadır. İşin şakaya gelir yanı yoktur. Reagan'ların peşinde sürüklenmek, memleketi ateşe atmaktır. Sorun var olmak, yok olmak sorunudur. Nükleer savaşla oyun olmaz.

TKP ülkemizin geleceğine ilişkin derin kaygılar duyuyor. Bu kaygılar bugün Atatürkçü çevrelerden ulusal islam hareketine kadar çok geniş güçlerce paylaşılıyor.Halkımız ABD emperyalizminin bencil çıkarları için, el için nükleer ateşlerde yanmak istemiyor.

Ankara, sosyalist ülkelerin barışçı önerilerine hemen olumlu yanıt vermelidir.

Zindanlardaki barışseverler, yurtseverler hemen salıverilmelidir.

Barış istemini haykırmanın önündeki tüm anti-demokratik engeller hemen kaldırılmalıdır.

Halkımız, savaş kundakçılarının eline yapışabilmek için özgür olmalıdır.

TKP, tüm yurttaşlarımızı barış için aktif çabalara girmeye, örgütlenmeye, sesini yükseltmeye çağırıyor. Nükleer bir savaş yazgı değildir, önlenebilir. Sosyalist ülkelerden, ABD kongresinin içine kadar uzanan barış hareketi yanımızdadır. Eğer vargücümüzle barış için savaşıma atılırsak, Türkiye'mizi Amerikan çılgınlarının elinde yok olmaktan kurtarabiliriz. Yitirilecek zaman kalmadı!

20 Ocak 1983 TKP MK

Neden politik af?

●Işık YENİCE

Gazetelerde gün geçmiyor ki, yeni bir hapishane yapımından ve açılışından söz edilmesin.Bu, demokrasiye geçtiğini söyleyen bir ülkede ne menem bir demokrasiye gidildiğini en çıplak bir biçimde ortaya koymakla kalmıyor. Hapishanelerdeki sıkışıklık gerekçesiyle genel af isteyenlere cuntanın çözüm yolunu gösteriyor. Yanıtı oluyor.

Genel af, "hapishane yetersizliği" olduğu, kader kurbanlarının affı gerekli olduğu için değil, demokrasiye geçişin zorunlu bir önkoşulu olduğu için gereklidir. Bir avuç faşist elebaşı dışında tüm politik tutukluları kapsayan bir genel af için savaşım, tüm demokratların boynunun borcudur.

Birincisi, demokrasiye geçişten söz ediliyorsa, bu, varolan rejimin demokratik olmadığının en açık itirafıdır. Demokratik olmayan bir rejimde işkencehanelerde düzenlenen ifadelerle, güdümlü mahkemelerde verilmiş kararlarla zindana atılanların salıverilmesi, rejimin değişip değişmediğinin temel bir ölçütüdür. Demokratik bir rejimde, demokratik olmayan bir rejim koşullarında zindana atılanların orada kalması akıl almaz bir çelişkidir.Yurtseverlerin, demokratların, barış savaşçılarının, sendikacıların, komünistlerin suçsuz ve kanıtsız zindanda tutulduğu bir rejimde, barışı, demokrasiyi, emekçi haklarını özgürce savunma hakkı tehdit altındadır.

İkincisi, adaleti savunan, sağduyu sahibi her yurttaş, "Teröristleri affedelim de gene terör azsın mı" demogojisiyle binlerce demokratın zindanda tutulmasına karşı çıkmak zorundadır. Bugün politik genel affı savunmamak, zindandaki tüm demokratları terörist olarak kabul etmek, bu görüşü onaylamak demektir. Kim terörist? Cuntanın "adaleti" bunu nasıl saptıyor? Çünkü ne işkencehanelerde alınan ifadelere bakarak, ne de yargılandıkları maddelere göre bir ayrım yapmak olanaklı değildir. Terörle ilişkisi iddia edilsin edilmesin, herkes aynı maddelerden, 141-142-146. maddelerden hüküm giymekte. DİSK yöneticileri de, terörist eylemlere karışanlar da, idam istemiyle yargılanmaktadırlar. Cuntanın savcı ve yargıçları, 146. maddeden yargılanan onbinlerce tutuklunun tümünün terörist olduğunu kanıtlayacak hiçbir inandırıcı hukuksal kanıt gösteremiyorlar. Bu nedenle, yalnızca teröre doğrudan bulaşmamış olanlar affedilsin demek, hukuksal açıdan da, vicdani açıdan da olanaksızdır. Bir avuç faşist elebaşısı dışında tüm politik tutuklular serbest bırakılmalıdır.

Üçüncüsü, böylesi bir genel affı savunmak, ülkemizde terörün gerçek suçluları ve kaynağı konusunda dünyanın ve halkımızın kandırılmasına alet olmaktır. Terörü besleyen sosyo-ekonomik koşulları, onu kışkırtan CİA ve MİT'i, Kontrgerilla'yı yok saymaktır. Onları affetmektir. Terörün gerçek kaynağının suçlularının üzerine gitmeyen cuntaya yardımcı olmaktır.

Terörün gerçek merkezlerinin bulunmasını, cezalandırılmasını ve hiç bir biçimde affedilmemesini, hiç kimse komünistlerden ve bu gün politik Genel af isteyen demokratlardan fazla savunduğunu söyleyemez. Generaller, sıkıyönetim komutanları, 12 Eylül öncesinde terörizmin tırmanışını "seyrederken", vargüçleriyle terörizme karşı politik ve ideolojik savaş yürüten komünistler, bugün terörizmin gerçek sorumlularının üzerine gitmeyen, MHP elebaşlarını salıveren cuntacı generallerin binlerce genci zindanda tutmasına, gençleri idam etmesine karşı çıkıyorlar. Biz politik genel af isterken, terörün gerçek suçlularının bulunmasının yolunu da gösteriyoruz. Bunun için, herşeyden önce MHP davası, ordu ve devlet içindeki tüm uzantılarına doğru derinleştirilmelidir. 1 Mayıs 1977 ve K.Maraş kıyımı davaları, uluslararası boyutları olduğu kesinlik kazanan A.İpekçi davası yeniden ve gerçekten açılmalıdır. Gözler ülkemizdeki dünkü, bugünkü CİA ajanlarına, bunların eylemlerine, ordu ve MİT içindeki uzantılarına çevrilmelidir.

Onbinlerce terörle ilişkisiz demokrat zindanlarda tutuldukça, bu karanlık güçler ortaya çıkarılıp, etkisizleştirilemez. Teröre sürüklenmiş, bulaştırılmış genç insanlar içerde tutulsa da, ülkemizin başında terörizmin Demokles' in kılıcı gibi sallanmasına son verilmez. Yalnızca ABD ve yerli işbirlikçilerine istedikleri gün ve biçimde terörizmi yeniden hortlatma olanağı verilmiş olur.

12 Eylül öncesi terör dalgası yükselirken, Demirel'ler suçu 12 Mart sonrası çıkan afta bulacağına, hükümet ortağı MHP'nin, CİA'nin, kontrgerillanın eylemlerine çevirseydi, 12 Eylül öncesi varılan o kanlı terör ortamına varılmazdı.

Bir avuç MHP elebaşısı dışında tüm politik tutuklulara af, yalnız zindanda eşi, evladı, kardeşi olanların değil, tüm halkımızın davasıdır. Politik tutukluların özgürlüğü istemi ancak geniş yığınlara mal olduğu zaman, onların savaşımıyla başarılabilir. Politik genel af için savaşım, demokrasiye geçiş için, bir daha 12 Eylül öncesi terörün hortlamaması, terörün gerçek suçlularının bulunması için zorunludur. Demokrasi isteyen, teröre düşman olan halkımızın, politik genel af istemine sahip çıkacaktır. Yeter ki biz halkımıza, cuntanın, gerici güçlerin demagojilerine karşı gerçeği gösterebilelim.

Gençliği korumak ona yol göstermek

●N. GÜREL

Komünist, ilerici gençler, cuntanın tüm baskılarına karşın, savaşımlarını başarıyla sürdürüyorlar. Önlerine, gençliğin en geniş kesimlerini birleştirmek, gençliğin savaşımını işçi sınıfının devrimci savaşımıyla bağlamak görevini koyuyorlar. Yayınını aralıksız sürdüren "İleri" gazetesi bu savaşımı güçlendiriyor.

Egemen güçler, cunta, gençliğimize karşı eşi görülmedik, barbarca bir saldırı yürütüyor. Kapitalist bunalım en çok gençleri etkiliyor. Genç emeğin sömürüsü alabildiğine yoğunlaşıyor. İşsizlik gençlik içinde veba gibi yayılıyor. Eğitim olanakları daraltılıyor. Eğitim işkence durumuna sokuluyor. Özgür düşünce yasaklanıyor. Gençliğin yaşam sevinci, umutları boğuluyor.

Komünist, ilerici gençler bu koşullarda işçi, köylü, öğrenci gençlerin yaşam koşullarına, sorunlarına ayrı ayrı eğilmek, onların güncel istemlerini ele alıp genelleştirmek için çalışıyorlar. Gençlerin günlük savaşımlarının en ön sıralarında yer alıyorlar. Amaçları, gençliğin içinde biriken haklı öfkeyi yapıcı kanallara akıtmak, gençliği burjuvazinin yozlaştırıcı tuzaklarından korumak, onun savaşımına politik bir öz kazandırmaktır. Bugün, barış için savaşımın güncel istemlere ulaşmak için ne denli zorunlu olduğunu, savaş tehlikesine niçin karşı koymak gerektiğini en geniş gençlik kesimlerine kavratmak görevi öne çıkıyor.

Baskılar, somut yaşam ayrı politik görüşlerden gençleri birbirine yaklaştırıyor. Komünist gençlerin öteki sol akımların yandaşlarıyla, Atatürkçü, CHP'li, MSP'li gençlerle diyalogları gelişiyor. Gençler, güncel savaşımlarda birbirlerine omuz veriyorlar. Şimdi somut hedef, gençliğin bu geniş güçlerinin, ABD yönetiminin körüklediği ve ülkemizi de bir nükleer mezarlığa döndürecek olan savaş tehlikesine, ABD "Çevik güçler"ine karşı birleşmeleri olmalıdır. Bunun başarılması genel olarak barış hareketine büyük bir ivme kazandıracaktır. Gençlik hareketinin böylesi derin bir politik öz kazanması, gençliğin en geniş güçlerinin demokrasi ve ilerleme savaşımındaki birliğinin anahtarı olacaktır. Barış savaşımı, geniş gençlik yığınlarının köklü dönüşümlerin zorunluğunu kavramasına yardımcı olacaktır.

Öteyandan politikayla ilgilenmeyen gençleri de barış savaşımına kazanmak gerekiyor. Bu olanaklıdır. Pop müziği yapan gençler, barış için müzik yapmaya özendirilemez mi? Maçtan maça koşan gençler spor klüpleri kurmaya yöneltilip, silahlanma yarışına karşı uyarılamaz mı? Kültür, sanat, tiyatroyla ilgilenen gençler, barış özleminin ateşli propagandacıları olamazlar mı? Mizah dergilerinde görüyoruz. Amatörce barış karikatürleri çizen binlerce genç var. Niçin binlerce barış yanlısı müzikçi, sporcu da olmasın? Nükleer bir savaş tüm diskotekleri, spor sahalarını, kağıt-kalemleri yok edecek değil mi?

Barışsever, ulusal bir kültürün, müziğin, spor hareketinin vb.'nin gençlik içinde yaygınlaşması, gençliği yozlaşmadan koruyacağı kadar, gericiliğin bu silahlarını bir bumeranga çevirmeyi de sağlayacaktır.

Gençlik için, "sol" serüvencilikte, ya da dinsel ideolojide bir çıkış yolu arama eğilimlerini de, cuntanın baskıları, artan savaş tehlikesi ve derinleşen ekonomik, sosyal bunalım kışkırtıyor. Komünist gençler, bu gerçekten "kaçış"ın her türüne ilkesel olarak karşıdırlar. Ama onlar, her zaman böylesi eğilimler içindeki gençlerin de olumlu, yurtsever yanları olduğunu, bu öze sahip çıkmak gerektiğini biliyorlar. Bireysel şiddetin büyüsüne kanmış gencin özverisini, nükleer şiddete karşı savaşıma yöneltmek gerekiyor. İslamın barışçı, dostluk yanlısı yanlarından yola çıkabilecek dindar gençle barış hareketinde birleşmek olanaklıdır. Bunlar, kolay olmasa da, gerçekleşebilir hedeflerdir. Savaş en önce gençleri yok edecektir. Gençleri korumak en başta komünistlerin görevidir.

Gençler asker oluyorlar. En başta da işçi, köylü gençler. Bugün cuntanın Türkiye'yi boylu boyuna bir savaş tehlikesine sürüklediği koşullarda, NATO'nun en antidemokratik ordusunda asker olmaya gidiyorlar. Orduda gençler yoğun bir antisovyetizmle, antikomünizmle, şovenizm ve militarizmle zehirleniyorlar.

Komünist, ilerici gençler işçi, köylü gençleri, özellikle işçi gençleri, NATO'culuğun, Amerikancılığın propagandasının yapıldığı orduya hazırlıksız yollayamazlar. Askere gidecek gençlerin antimilitarist, antiemperyalist bir ruhta eğitilmesi için ajitasyonda, propogandada, eylemde her çabayı harcamak, bugün belirleyici bir önem taşıyor. Eğer askere gidecek gençler, ABD yönetiminin, onlarla bağlaşan generallerin hangi gerçek amaçlar için savaş istediklerini öğrenirlerse, kimse Türk ordusunu barışın ve ilerlemenin üzerine sürmeye kalkışamaz. Askere giden proleter, bugün en büyük yurtseverliğin, en büyük kahramanlığın, her şeyi göze alarak, barış ve yumuşama yanlısı görüşleri savunmak olduğu bilinciyle donanmış olarak yola çıkmalıdır.

Tüm bunlar için, her gençlik kesimine somut seslenmek, her kesimle canlı bir diyalog kurmak gerekiyor. Her gün daha çok sayıda genci barışın propagandacısı, ajitatörü yapmak gerekiyor. Partinin barış propagandasını, gençliğin koşullarına uyarlamadan, her bir kesimin somut çıkar, ilgi ve duygularıyla uyumlaştırmadan bunlar başarılamaz. Bu görevi, yalnızca gençlik içinde çalışan komünistler yerine getirebilir.

Gençliğe iş, okul, kitap, bilim, spor sahası, kitaplık, doktor, ilaç, hiç, hiç birşey vermeyenlerin, onu, ABD emperyalizminin bencil çıkarları ve kendi çağdışı erklerinin sürmesi uğruna savaş ateşlerinde kül olmaya göndermesine izin vermeyeceğiz. Gençliği korumak, ona yüce ülkeler uğrundaki savaşımında destek olmak için komünistler her çabayı gösterecektir.

İvedi sendikal hedefler

Başı 4.sayfada

cuntanın işten attığı 240 Tariş zeytinyağı fabrikası işçisi, ihbar ve kıdem tazminatlarını almak için İzmir İş Mahkemelerinde topluca dava açtılar. 3 bini aşkın Yol-İş üyesi emekli Karayolları işçisi, kıdem tazminatına cuntanın koyduğu tavan yüzünden ödenmeyen hizmet ikramiyelerini almak için, Maliye Bakanlığını topluca dava ettiler.

Cuntanın 12 Eylül'den bu yana koyduğu sendikal yasak ve kısıtlamaların hepsi kaldırılmalıdır. Bu yasakları getiren cuntanın, yeni sendikal yasalar adı altında yeni yasaklar dayatması kabul edilemez. İşçinin çıkarlarını koruyacak yeni sendikal yasalar, ancak tüm politik akımların, partilerin katılacağı özgür bir seçimle oluşacak ulusal egemenliği gerçekten temel alan bir parlamento tarafından çıkartılabilir. Şimdi ivedi olan, cuntanın yeni sendikal yasalar çıkartmasına karşı çıkmaktır. Cuntanın koyduğu tüm yasaklar kaldırılmalıdır. 274-275 sayılı yasalar ve 12 Eylül 1980' den önceki iş yasası kısıtlamasız derhal uygulamaya sokulmalıdır. YHK kaldırılmalı, grev serbest olmalıdır. DİSK yöneticileri ve tutuklu sendika görevlileri derhal serbest bırakılmalıdır. DİSK, ona bağlı ve diğer tüm sendikalara açılan davalara son verilmelidir. DİSK ve kapatılmış tüm sendikal örgütler açılmalıdır. Bunlar, tüm işçilerin, işçilere hizmet etmek isteyen sendikacıların çevresinde birleşebilecekleri ivedi hedeflerdir.

Mustafa Suphi 100 yaşında

▶Başı 1. sayfada
sınıfının ve emekçilerinin savaşının güçlendiği bir çağda, iki karşıt sistem arasındaki çelişkinin yaşamın her alanında derinleştiği koşullarda karşılıyoruz.

Bu büyük komünistin kendi ülkesinde de önemli değişikler oldu. Türkiye işçi sınıfı büyüdü, gericiliğin aralıksız saldırıları altında, Mustafa Suphi'nin kurduğu parti, şanlı bir savaş yolundan yürüdü, onun davasını ileriye götürdü. Mustafa Suphi'nin uğrunda canını verdiği Marksizm-Leninizm ülküleri, yığınların arasında biteviye yayılıyor ve yenilmez bir güç oluyor.

Günümüz dünyasında,"savaş mı-barış mı"sorusu çevresindeki savaşım olağanüstü keskinleşti. ABD emperyalist çevreleri,silahlanmayı tırmandırma, yumuşamayı baltalama, sosyalist ülkelerin iç işlerine karışma,öteki emperyalist ülkeleri baskı altına alma yoluyla yitirdiği konumları yeniden eline geçirme, dünyada hegemonya kurmaya yelteniyor. Emperyalizmin özü değişmedi:O, yine savaşların kaynağı olmaya devam ediyor.

Günümüzde, tüm insanlık için barışı korumaktan önemli hiçbir şey yoktur, olamaz. Reel sosyalizmin çok yönlü güçlenmesi barışın korunmasına temel oluyor. Sovyetler Birliği'nin bir dizi barış yanlısı önerisi dünyada milyonlarca insanı barış savaşına esinlendiriyor.

Mustafa Suphi, Osmanlı İmparatorluğunu Alman emperyalizminin peşi sıra savaşa sokan, anayasacı monarşist burjuvaziye, Enver paşa ve ortaklarına karşı savaştı. O, sosyalizmin barış demek olduğunu Büyük Oktobr Devriminin daha ilk gününden kavradı. Mustafa Suphi, Türkiye'de sosyal devrimin gerçekleşmesini, ulusal kurtuluş savaşının utkuya ulaşması amacıyla organik bir biçimde bağladı. Kurtuluş savaşının utkuya ulaşmasının devrimci yolunu çizdi, kendi partisinin önderliğinde işçi sınıfının bu savaştaki rolünü aydınlattı. Mustafa Suphi, dış politikada Türk-Sovyet dostluğunu, içerde, tüm ulusal güçlerin tek cephesini, Komünist-Kemalist bağlaşıklığını Anadolu devrimini derinleştirmenin temel koşulu sayıyordı.

Bugün, TKP, Türkiye'nin önündeki ivedi görevlerin çözümü ve devrimci sürecin ilerletilmesi için, Mustafa Suphi'nin güncelliğini koruyan görüşlerini yeni duruma yaratıcılıkla uyguluyor. Türkiye'nin emperyalist baskılar altında serüvenlere sürüklenmesini, nükleer bir savaşta yok olmasını, Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin vurucu gücü olmasını önlemek, tüm sosyal, ekonomik, politik savaşimların odak noktasını oluşturuyor. Türkiye'de 12 Eylülcü askersel diktatörlüğün varlığı ve bağımlı kapitalizmin derin bunalımı, barışın korunması savaşını karmaşıklaştırıyor ve tehlikeleri keskinleştiriyor.

TKP, Türkiye'yi, emperyalizmin saldırgan politikasının yıkıcı sonuçlarından korumak, ülkenin demokrasiye gerçekten geçişini sağlamak ve ekonomik bunalımın yükleri altında ezilen emekçilerin sosyal, ekonomik haklarını yeniden elde etmek için tüm ulusal demokratik güçlerin tek cephesinin kurulması ödevini başa alıyor. Komünistler, sol güçler, Atatürkçüler, ulusal İslam hareketi, Kürt ulusal hareketi, daha bugünden, iç gericiliğin ülkeyi savaş uçurumuna yuvarlamasının önüne geçmek için birleşmeli ve savaşmalıdırlar. TKP, ülkemizin barış ve ilerleme yoluna koyulmasında da, Türkiye ile Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler arasında işbirliğini çözümleyici bir etken olarak görüyor.

Reagan kliğinin, komünizme karşı yeni "haçlı seferi" çığlıkları attığı bu günlerde, Mustafa Suphi ve öteki komünistlerin öldürülmeleri olayından gerekli dersleri çıkartmak zorunlu oluyor. Bu cinayet, yalnız komünistleri değil, ulusal kurtuluş savaşımızı hedef almıştı. Antikomünizm, anti-Sovyetizm bugün de aynı amaçlara hizmet ediyor. TKP, tüm ilerici güçleri gericiliğin bu halk düşmanı ideolojik saldırısına karşı koymaya çağırıyor.

Mustafa Suphi, 10 Eylül 1920'de dağınık komünist grupları tek bir parti çatısı altında, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi temelinde birleştirdi. TKP, işçi sınıfımızın en büyük, en değerli yapıtıdır. TKP, ulusal kurtuluş savaşımızın ateşleri içinde, Büyük Oktobr devriminin dolaysız etkileri altında kuruldu. İşçi sınıfının, halkın yarım yüzyılı aşkın barış, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve ilerleme savaşları içinde çelikleşti. Bugün de TKP,enternasyonal ve ulusal sorumluluklarını birbirine sımsıkı bağlıyor ve derin gizlilik koşullarında, eşi görülmedik baskılar altında, ezilen yığınların savaşına yiğitçe en önde katılıyor, onlara yol gösteriyor.

Partinin önünde, Lenininci parti birliğini pekiştirmek, yaraları sarmak, kadroları korumak ve yeni bir atılıma geçmek görevi duruyor. Mustafa Suphi'nin partisi, önüne koyduğu tüm politik ve örgütsel, ideolojik sorunları çözme görevlerini yerine getirecek güçtedir.

Mustafa Suphi'nin 100.doğum yılında, yeni bir atılım için ileri...

ATILIM

Savaş tehlikesine karşı...

▶Başı 1.sayfada
nülemez. Türkiye'ye bu saldırgan planda tehlikeli bir rol verildiği çok açıktır.

"Geçtiğimiz günlerde açıklanan ve ABD Savunma Bakanı Weinberger'in imzasını taşıyan 22 Mart 1982 günlü gizli belge bu görüşü doğruluyor. Tam bir yıldır halkımızdan gizlenen bu belgeye göre, Türkiye'deki ABD üsleri genişletilecek, bu üslere ABD hava kuvvetlerine bağlı savaş uçakları yerleştirilecektir. En önemlisi, Türk askersel birlikleri Basra Körfezi'yle bağlanmaya hazır tutulacak, bunun yanı sıra, Türkiye'ye gerektiğinde Güney Avrupa'dan Amerikan birlikleri getirilecektir."

TKP MK Çağrısında, daha sonra, Türkiye ile ABD arasında imzalanan 'Uyum anlaşması'nın ve Bayülken'in 26.1.83 günlü demecinin bu planın uygulandığını kanıtladığı ve bunun Türkiye militarist çevrelerince desteklendiği belirtiliyor. Artan tehlikenin Sovyetler Birliğinden değil, NATO ve Pentagon'dan geldiği, askersel diktatörlük rejiminin de tehlikeleri arttırdığı vurgulanıyor ve şöyle devam ediliyor:

"TKP, ABD 'Merkez Komutanlığı' nın eylem alanına istemleri dışı alınan söz konusu 19 ülkenin halklarıyla, ABD emperyalizmine karşı savaşta dayanışma içindedir. TKP, ABD emperyalizminin ülkemizi bu 'komutanlık' aracılığıyla kardeş halklara karşı vurucu bir güç olarak kullanmasının önüne geçmek için hiç bir özveriden kaçınmayacaktır. Amerikan planları Türkiye'nin de ulusal çıkarlarıyla keskin bir biçimde çelişiyor.

"Ortadoğuda başlatılacak ve Türkiye'nin kaçınılmazlıkla sürükleneceği bölgesel bir savaş, tüm dünyayı nükleer bir yıkıma itebilir. Böyle bir serüven karşısında hiç kimse, sorumsuzca hareket edemez. TKP, generalleri ve onların hükümetlerini bir kez daha uyarıyor: Zaman varken, ülkemize ve halkımıza karşı onarılması olanaksız yeni suçlar işlemekten geri durun!

"Barış, ulusal bağımsızlık ve demokrasi yanlısı güçlerin önünde tarihsel, ertelenmez ve ivedi bir görev duruyor: Barışı korumak, halkımızı nükleer savaşta yok olmaktan kurtarmak, Türkiye'yi bölge halklarına karşı saldırı aracı olmaktan çıkartmak elimizdedir. Şimdi demokrasi isteyen, sosyal hak ve en önemlisi yaşama hakkı isteyen herkes barış için savaşmalıdır. Anayasa referandumu öncesi savaşım günlerinde olduğu gibi, her türlü araç ve olanakları kullanalım, ABD emperyalizminin yeni saldırgan politikasını ve Türkiye'yi serüvene iten cuntayı protesto edelim. Nükleer silahlanmaya, savaş tehlikesine karşı barış ve tüm komşu halklarla, bölgedeki 19 ülkenin halklarıyla dostluk için sesimizi yükseltelim.

- Çevik güçlere geçit yok!
- Amerikan Merkez Komutanlığı'nı durdurun!"

27 Ocak 1983 TKP MK

Ya demokrasi barışın ya da barış demokrasinin yolunu açacak

●Ali SAİM

TKP, bir çok belgesinde (bk. 1981, 1982 MK plenumlarında okunan Politik Büro raporları) demokrasiye gerçek bir geçişin en sancısız yolunu gösterdi. Özetle bu, cuntanın yıkılması, geçici hükümetin kurulması, halkın özgür iradesini kullanabileceği koşulların yaratılması ve Kurucu Meclis için seçimler yapılması istemlerini kapsıyor.

Kuşkusuz, demokrasiye geçişin çok daha uzun, sancılı reformlar yolu da vardır. Bu yolun sınıfsal özü, liberal burjuva çevrelerle cunta arasındaki uzlaşmadır. Yığınlar hangi yolu seçecek? Bu bir dizi etkene bağlı olarak çözülecektir. Komünistler, yığınların devrimci eğitimleri için ellerinden geleni yapıyorlar, yapacaklardır. Nasıl bir demokrasi sorusuna, onlar, halk yanlısı bir demokrasi yanıtını vereceklerdir.

Ama, bu amaca nasıl ulaşılacaktır? "Cuntayı yıkmak", "Geçici hükümet" belgileri, kendi başlarına sonuç almaya yetmez. Yığınların demokrasiye bu gerçek geçiş yoluna koyulabilmesi için, en ivedi sorunları, onları eyleme yöniendirecek belgileri saptamak, yakıcı istemleri formüle etmek gerekiyor. TKP'nin eylem programının anti-emperyalist, anti-tekel, demokratik içerikte olması gerektiğine Atılım'ın geçen sayısında değinildi. Ne ki, savaşın sivri ucu, asıl odak noktası ne olmalı? Bu soru yanıt istiyor.

Savaşın odak noktası

Bazı çevreler (Örneğin TSİP yöneticileri) Türkiye'de faşist bir diktatörlük olduğunu belirtiyor. Buradan, önde duran ilk, ivedi görevin, siyasal demokrasiyi gerçekleştirmek olduğunu, politik kutuplaşmanın bu sorun çevresinde ortaya çıktığını belirtiyorlar. Onlar, emperyalizme karşı savaşın demokrasi savaşına göre daha dar güçleri içerdiği saptamasından hareket ediyorlar.

Kuşkusuz,demokrasi savaşının tabanı elbette genişliyor. Ne ki, daha derinlemesine bir analiz, ülkemizde gerçek politik kutuplaşmanın yalnız demokrasi karşısındaki tutum temelinde ortaya çıkmadığını, artan ölçüde, NATO'nun, özellikle ABD emperyalizminin ülkemizi serüvenci planlarına araç etmesinin karşısındaki güçlerle, bu planlara destek olan güçler arasında ortaya çıktığını gösteriyor.

Demokrasiye gerçek bir geçiş yerine (cuntayı erkten uzaklaştırma amacı yerine), 12 Eylülcü anayasa altında adım adım demokratikleşme yanlısı çevreler bile, emperyalizmin saldırgan planlarına giderek daha radikal biçimde karşı çıkıyor. Bu durum, barış yanlısı anti-emperyalist güçleri giderek daha keskin biçimde cuntayla karşı karşıya getiriyor. Dahası var: Çıkarları baskı rejimiyle emekçilerin sosyal-ekonomik haklar için savaşını ezmekte olan burjuvazinin sıralarında bile, Türkiye üstündeki ABD baskıları- örneğin İslam ülkeleriyle ve sosyalist dünyayla ticareti baltalayıcı sonuçlar nedeniyle, ya da savaşın yıkım getireceğini gerçekçi bir biçimde anladıkları için- belirgin bir hoşnutsuzluk yaratıyor. Kaldı ki, silahlanmanın yükleri, yalnız emekçilerin ve orta katmanların değil, endüstri burjuvazisinin de çıkarlarını zedeliyor. Tüm bunlara, emperyalist merkezler arasındaki çelişkilerin bizim egemen sınıfların sırasına yansıması ekleniyor. Cuntanın dayandığı sınıfsal temel, barış mı-savaş mı sorusunun keskinleşmesi sürecinde yeni çelişkilere gebedir.

İşte tüm bunlar, ABD emperyalizmine karış barış için, Türkiye'yi serüvene sürüklenmekten kurtarmak için savaşımı, hem zorunlu, hem de geniş güçleri birleştirici bir etken durumuna getiriyor. Barış için savaşımla demokrasi için savaşımı karşı karşıya koymak yanlış olur.

Rotayı şaşırmamak

Barışın savunulması sorunu kavranmazsa, Türkiye'de gerçekten halk yanlısı bir demokrasinin kurulması savaşımı tüm devrimci içeriğinden boşalır. Çünkü, bugün cuntayla ve onun dış politikasıyla uzlaşan sivil gericilik, demokrasi üstüne parlak sözler ediyor. Elbette biz diktatörlük karşıtı her eğilimi taktiğimizde hesaba katıyoruz ve katmalıyız. Ne ki, AP başları, bugün bile, emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin sivil alternatifidir.

Emperyalizme karşı, özellikle Türkiye'ye yönelik ABD planlarına karşı savaşımı ikincil iş gibi görenler, demokrasi savaşında devrimci konumlardan, Demirel'ci "parlamentarist" konumlara kolayca kayabilirler. Kendisini salt burjuva demokrasisinin kurulmasıyla sınırlayan bir kimse, halkın diktatörlüğe karşı direnişini kırmak için burjuvazinin yapacağı manevralara yardımcı duruma düşebilir. ABD emperyalizmi, Türkiye üstündeki planlarını gerçekleştirmek için bugün cuntayı, eğer o yıpranırsa sivil gerici güçleri kullanmaktan geri durmayacaktır.

Öyleyse demokrasi isteyen yığınların bugün aldatılmaması için, onlara gerçekten ivedi olan barış savaşımının önemini kavratmak gerekiyor. Barış isteyen yığınları demokrasiye geçiş manevraları ile aldatmak olanaksızdır. Halk her manevradan sonra, bıkıp usanmadan kendisini yönetenlerin yakasına yapışacak ve her yeni hükümeti, ABD emperyalizminin planlarına karşı tutumuyla ölçüp biçecek, bu planları yırtmadığı sürece söz konusu hükümetlere karşı yığınlar savaşlarını aralıksız sürdürecek, demokrasiyi doğrudan kendileri kurana kadar emperyalizme karşı barış rotasından şaşmayacaklardır. Örneğin, Bolşeviklerin emperyalist savaşa karşı ardıcıl enternasyonalist tutumları olmasaydı, Kerenski-Menşevik blokunun "burjuva demokratik devrimciliği" yığınları devrimci eylemden saptırabilirdi. ABD emperyalizmine karşı savaşımı başa almak yerine, yalnızca cuntaya karşı demokrasi için savaşımdan söz etmek, teorik bakımdan milliyetçi dar görüşlülüğe, pratikte ise- deyim uygunsa- emperyalist reformizme götürür.

Elbette biz, her türlü "reforma" karşı değiliz. Örneğin, geniş barış güçlerinin birleşmesi ve yığınların eylemi sonucu, cuntanın, dış politikasını gözden geçirmek, yığınlara bu alanda ödünler vermek zorunda kalabileceğini hesaba katıyoruz. Ne ki, bu , "emperyalist-reformizm"in tam tersine, antiemperyalist bir reformun gerçekleşmesi, yığınların devrimci eyleminin bir "yan ürünü" olurdu. Cunta ayakta kalabilmek için, Sovyetler Birliği'nin barış önerilerine olumlu yanıt vermek zorunda kalırsa, bu Yakındoğu'da ABD'nin planlarını bozguna uğratmakta büyük bir adım olurdu. Bu, halkımızın antiemperyalist, demokratik devrimci savaşının derinleşmesi için son derece elverişli koşullar yaratırdı. Cuntanın yerine sivil gericiliğin emperyalist yanlısı politikayı sürdürdüğü sözde parlamenter bir rejimin vereceği olanaklar, bunun yanında hiç kalırdı.

Bu gerçekçi bir yaklaşım mı? Nükleer manyakları bile dizginleyen dünya barış cephesinin, bizdeki generalleri geriletme gücünden kuşkuya kapılmak için "Türkiye' ye özgü"ne gibi neden vardır? Ne ki, TKP, kendisini, şu ya da bu olasılıkla sınırlamıyor. Biz, generallerin ulusal hıyanete saflıklarından değil, kendi sınıfsal çıkarlarından dolayı sürüklendiğini çok iyi biliyoruz. Zaten parti, yığınların önüne-cuntadan ödün kopartmayı değil- somut istemlerden oluşan savaşım amaçlarını koyuyor.. Yığınlar, ya bu amaçlar için, herşeyden önce barış için savaşarak generallerin erkine son verecek, ya da onları ödün vermeye zorlayacaktır. Ya demokrasi (cuntanın halk eylemiyle yıkılması) barışın, ya da barış (cuntanın ödüne zorlanması) demokrasinin yolunu açacaktır.

İşte yığınları demokrasiye gerçek bir geçiş yoluna götürecek olan savaşım çizgisi budur. Herşey bir yana, proletarya, barışı sağlamadan kendi amaçlarına ulaşamaz.

Öyleyse şimdi, tüm demokratik hak ve özgürlükler, sosyal ve ekonomik istemler uğrundaki savaşları, barış için, Türkiye'ye çevik güçlerin, yeni nükleer silahların yerleştirilmemesi için savaşıma yönlendirmeliyiz ve en geniş barış, demokrasi ve ilerleme güçlerinin eylem birliği için çalışmalıyız.